О кораблю, вважай, знову помчать тебе
В море хвилі буйні... Що ти?.. Вертай назад,
Кидай якорі... Бачиш:
Довгих весел уже нема,
Зайві щогли твої бурею зламано,
Снасті стогнуть-тріщать, ребра розхитані.
Кіль твій ледве держиться
Проти хижого тиску хвиль!
Вже нема на тобі паруса цілого,
Ні богів** над кермом, сильних заступників,
Марно чванишся, ніби
Ти — із кедра понтійського***,-
Рід і титул тобі не допоможуть тут.
Вже не вірить плавець кермі мальованій,-
Бачить він: без опору
Хвиля носить і б'є тебе.
Ще недавно мені був ти огидливий,
Нині сушиш мене болем, турботами.
Стій, не йди, де нуртує
Море серед зловісних скель!
[* На алегоричний характер цього вірша вказував Квінтіліан (I в. н. є.): "Горацій говорить про корабель замість держави, про бурхливі хвилі замість громадської вій-ви, про гавань замість миру та згоди". Оду написано, очевидно, рр. 39-36, коли відновилася боротьба між Октавіаном Августом і Секстом Помпеем.]
[** Статуї богів ва кормі корабля мали обороняти судно від напасті.]
[*** Вонтійський — з південного узбережжя Чорного моря.]